

asi mu to přišlo nesmírně vtipné. Po chvílce zvažněl. „Ale při vašem přesunu budu naprosto soustředěný.“

„No, to doufám,“ ucedila Medvědice.

„Tak na co čekáme?“ ozvala se Lasi.

„Ještě maličkost,“ řekl Duchvost. „Takové přesouvání skutečně není nic lehkého. Berte to jako takovou drobnou přátelskou službičku. Nu a za tu od vás taky budu něco chtít. Ale až po přemístění. Souhlasíte?“

„Nemusíme se snad podepsat vlastní krví?“ zeptala se napůl žertem Medvědice.

Duch se jen pousmál.

„Dej pokoj, Medvědice! Takové zastaralé zvyky. Nevím, za co mě máš, ale ujišťuji tě, že já jsem zcela moderní duch, který kráčí s dobou.“

„Hm, jen jestli...“ dodala Medvědice.

Duchvost se pořád usmíval, ale vtom se mu pohled stočil zpět k oknu. Rozednívalo se. Začal vězně popohánět. „Pojďte, pojďte, čas se nám chýlí.“

Nahoře se ozvalo řinčení zámků. To museli být strážníci.

Duchvost se přesunul doprostřed kobky a Lasi k němu rychle přistoupila. Jan však zůstal na svém místě na posteli.

„Jane, na co čekáš?“ pobídla ho.

Jan zavrtěl hlavou a díval se k zemi.

„Já tu zůstanu. Co kdyby se Medvědice přece jen rozpůlila? To bych nechtěl. Navíc krást se asi opravdu nemá. Nebudu před tím výpraskem utíkat.“

„Ale Jane,“ Lasi se střídavě dívala na něj a na ostatní.

„Já vím, že jste hodně riskovaly, abyste mě přišly zachránit. A já si to toho moc vážím. Ale zůstávám tady.“

